УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
75 років
Службі Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City. N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly: 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVI. Ч. 114. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 19-го ЧЕРВНЯ 1969 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 19, 1969 No. 114. VOL. LXXVI.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 18 червня 1969

В АМЕРИЦІ

В АМЕРИЦІ ЗНАЧНО ПОДОРОЖЧАЄ летунська комунікація, при чому на летунські квитки буде наложений податок у висоті 5-8 відс. для летів ЗСА, а в кошті за кожну подорож літаком поза Америку обов'язуватиме доплата 3 дол. Так само подорожчає газоліна для літаків. Прибутки з тих підвишок будуть іти до 5-більйонового фонду, потрібного для розбудови нових летовищ та покращання умовин летунської комунікації. Обраховують, що в 1975 р. удвоє зросте летунський рух, а з ним і вимоги безпеки.

У КОНҐРЕСІ ЗМЕНШИЛИСЯ шанси законопроєкту про автоматичні грошові репресії проти високих шкіл і студентів внаслідку студентських заворушень. През. Ніксон підтримує становище більшости університетів, щоб залишити університетським властям права й компетенції полагоджувати всі неполадки на терені університетів і їхніх кемпусів. Уряд приготовляє з свого боку відповідний закон.

ГРУПА РЕСПУБЛІКАНСЬКИХ КОНҐРЕСМЕНІВ І СЕНАТОРІВ ЗГОЛОСИЛА меморіял до президента Ніксона з суґестією, щоб Уряд стримався з переводженням дослідів над „багатоголовковими" атомовими ракетами, поки в цій справі не переведеться переговори з Совєтами, націлені на обосторонню відмову від такої страхітливої зброї. Республіканський конґресмен Джан Андерсон з Іллиной, член Спільної Конґресової Комісії атомової енерґії, гадає, що божевіллям були б совєтсько - американські перегони у досліджуванні та продукції зброї, використання якої було б однозначне з повним винищенням людськости.

ПАНІ НІКСОН І ЇЇ МОЛОДША ДОНЬКА МАЛИ прикру зустріч з демонстрантами у Портленді в стейті Ореґон, куди вони прилетіли з групою урядовців та журналістів, щоб відвідати різні місцеві освітні й суспільні установи. Дружину Президента і її молодшу доньку Джулі Айзенгавер обступили демонстранти в масках із противоєнними плякатами та обсипали противоєнними летючками. Служба безпеки відмежувала демонстрантів від пані Ніксон, її доньки та їх почту.

АРҐЕНТИНІ ЗАГРОЗИВ новий робітничий страйк із невідхильними в такому випадку заворушеннями. Арґентинський президент Хуан Карльос Онґанія призначив на голову тимчасового уряду в промисловій провінції Кордоба генерала Хорґе Рауля Кальканьйо, який з свого боку розпорядив, що той день, на який робітнича спілка проголосила страйк, буде робітничим святом. Він заповів, що силою здавить всякі спроби заворушень. У заворушеннях в Арґентині в травні ц. р. згинуло 16 осіб.

В МАЯМІ БІЧ НА ФЛОРИДІ ВІДБУВАЄТЬСЯ конференція з участю 2.000 осіб, представників різних аґенцій, наукових кіл та вчених дослідників, зацікавлених океанськими проблемами. Віце - президент Еґню заявив у промові на тій конференції, що Уряд ще не рішив, чи прийняти рекомендацію окремої Комісії, яку покликав був ще през. Джансон, щоб створити окрему Крайову Аґенцію для справ океанів і атмосфери. Найбільшу трудність становлять бюджетові ощадності.

У СВІТІ

ЧЕСЬКІ РЕДАКЦІЇ І ЗАКОРДОННІ АМБАСАДИ ОТРИМУЮТЬ масово листи від різних громадян, анонімові й підписані, з тавруванням нового русофільського уряду та змін, що прийшли в ЦК компартії Чехо - Словаччини по лінії бажань Москви. Тих листів так багато, що новий партійний провід і уряд стурбовані цим доказом масових опозиційних настроїв, проти яких трудно боротися поліційними репресіями.

КОМУНІСТИЧНИЙ КИТАЙ ПРИЗНАЧИВ нових амбасадорів до Швеції і Румунії. Газети твердять, що комуно - китайський уряд рішив, що у випадку покращання американсько - китайських взаємин і відновлення безпосереднього зв'язку на амбасадорському рівні, ті амбасадорські розмови будуть вестися у Штокгольмі, а не Варшаві.

У ЗАХІДНІЙ БЕНҐАЛІЇ В ІНДІЇ ПРАВИТЬ від трьох місяців автономний уряд, опертий на т. зв. Об'єднаний Фронт, що формально складається з 14 політичних партій, але фактично є комуністичною партією. Становище того комуністичного правління дуже важке, бо Західня Бенґалія — дуже бідна, зокрема нужда панує в халупницьких дільницях 7-мільйонової Калькутти. На тлі тієї нужди й хронічного голоду легко було комуністам, що орудують демагогічними гаслами й обіцянками, прийти до влади, але тепер важко ті обіцянки виконати.

У ШВАЙЦАРІЇ РІШЕНО збудувати найдовший у світі тунель. Він ітиме під просмиком святого Ґотгарда і матиме довжину близько 11 миль. Водночас збудують там надзвичайні виходи для мотористів у випадку небезпеки. Будова того тунелю триватиме сім років.

ОРҐАНІЗАЦІЯ ЖУРНАЛІСТІВ В ІЗРАЇЛІ ЗАКЛАЛА протест до ізраїльського уряду у зв'язку з поведенням поліції, яка не допускала й викидала закордонних кореспондентів, які придивлялися, як поліція насильно викидає з одного будинку арабську родину і той будинок руйнує.

В ІНДОНЕЗІЇ ПРОГОЛОШЕНО, що власті виявили змову проти спеціяльного представника Об'єднаних Націй, Фердинанда Ортіза Занґа, який прибув до т. зв. Західнього Іріяну, колишньої голляндської колонії, в якій в липні і серпні цього року має відбутися плебісцит, куди хоче належати автохтонне населення папуасів. Індонезійські власті, які становлять теперішню адміністрацію в Західньому Іріяні, твердять, що підпільна орґанізація Вільний Папуаський Рух плянувала вбити названого делеґата ОН і високих індонезійських урядовців. Переведено багато арештувань.

ПІВНІЧНО - В'ЄТНАМСЬКИЙ АМБАСАДОР В ЛЯОСІ НАПОЛЯГАЄ на ляоського прем'єра Суванну Фуму, щоб той вимігі від Америки — припинення летунських атак проти комуністів на території Ляосу. Однак Суванна Фума відкинув ту суґестію, узалежнивши свої старання перед американським Урядом від відкликання з території Ляосу кругло 50.000 північно - в'єтнамського війська. Половина того війська сторожить „шлях Го Чі Міня", яким Північний В'єтнам перекидає, почерез територію Ляосу, військо і зброю до Південного В'єтнаму, а друга половина активно підтримує ляоських комуністів, які своєю „приватною армією" ведуть громадянську війну.

Томас Велан переобраний на посадника Джерзі Сіті

Посадник Джерзі Сіті Томас Велан (посередині) з головним предсідником УНС Йосипом Лисогором (справа) та головою місцевого Українського Народного Дому Іваном Бервецьким під час одної із зустрічей в травні цього року, зв'язаної з плянами перебудови міста.

Джерзі Сіті. — У виборах на посадника цього надгудсонського міста у вівторок 17-го червня теперішній посадник Томас Велан більшістю 52,079 голосів переміг свого суперника, попереднього посадника Томаса Ґанджемі, що здобув 34,046 голосів. Це вже були другі вибори на посадника цього міста в цьому році, бо попередні вибори, що відбулися 13-го травня, не дали жадному з кандидатів потрібної відсоткової більшости голосів. Перевибір Велана потвердив примат Джана В. Кенні в орґанізації Демократичної партії Гудсонського повіту, який піддержував кандидатуру Велана проти Ґанджемі. Це знову заповідає, що Демократична партія цього повіту, що є найбільшою і найсильнішою в стейті, може відіграти рішальну ролю у виборі губернатора стейту в листопаді цього року. Демократичним кандидатом на губернатора Ню Джерзі є колишній губернатор Роберт Мейнер, який має підтримку іншого Кенні в Гудсонському повіті, але ще тільки старається здобути підтримку повітового демократичного лідера, який у правиборах виступав проти нього. Переобраний посадник Велан досі відносився з великим зрозумінням до потреб місцевої української громади і зокрема до Українського Народного Союзу, Екзекутивний Комітет якого мав з Т. Веланом багато до діла у зв'язку з заплянованою будовою нових приміщень для Головної Канцелярії УНС і „Свободи".

Прокачіно і Марчі здобули демократичну і республіканську більшість у виборах кандидата на посадника Ню Йорку

Ню Йорк. — У виборах кандидата на посадника цієї світової метрополії у вівторок 17-го червня перемогли демократичний кандидат Маріо Прокачіно і республіканський кандидат стейтовий сенатор Джан Й. Марчі. Прокачіно переміг п'ятьох інших демократичних кандидатів: колишнього посадника Роберта Ваґнера, президента дільниці Бронкс Германа Баділло, автора Нормана Майлера та конґресмена Джеймса Шоєра. Республіканський кандидат Джан Марчі переміг свого суперника, що ним був теперішній посадник Ліндсей. Проте Ліндсей залишився кандидатом на посадника, але вже тільки на списку Ліберальної партії, яка піддержувала його кандидатуру. Головним гаслом Прокаччіна у виборах було зберігання закону і порядку в цьому великому місті, а республіканський переможець Марчі кандидував під подібним гаслом і в додатку обвинувачував свого суперника, що він „зрадив" Республіканську партію та що він хоче використати пост посадника Ню Йорку для своїх дальших, крайових політичних цілей. Вчасі, як подається ця вістка — в середу 18-го червня рано, кінцеві підсумки голосів ще не подані.

У Вашинґтоні відбулася протимосковська демонстрація

Вашингтон, Д.К. (вюм). — В четвер 12 червня ц.р. від год. 4:30 до 6-ої по пол., відбулася тут біля большевицької амбасади протестаційна демонстрація проти переслідування жидів у Совєтському Союзі та московської політики ґеноциду супроти жидівської культури і релігії. Демонстрацію влаштував Вашингтонський Відділ Студентів за Визволення Совєтських Жидів. До участи в демонстрації були запрошені представники інших поневолених неросійських народів, у тому взяли участь і двоє українців. Написи на транспарентах були антисовєтські, з домаганнями прав і свободи для жидів у СССР. Окремі написи вимагали звільнення з в'язниці Бориса Кочубієвського та дозволу жидам еміґрувати до Ізраїлю. Під час демонстрації роздавано копії звідомлення з щоденника The New York Times про ув'язнення Б. Кочубієвського. Делеґація студентів пішла до амбасади СССР і старалася вручити апеляцію амбасадорові А. Добриніну в справі Бориса Кочубієвського, студента Іллі Ріппса в Латвії та переслідування жидів у СССР. Секретар амбасади не прийняв апеляції та сказав, щоб у цій справі звернулися до Об'єднаних Націй в Ню Йорку. Після демонстрації відбулася дружня дискусія, в якій український представник вказав на мильне поняття жидівської групи, начебто всі інші національності в СССР, за винятком жидів, мають свободу. Він звернув увагу, що в демонстраціях треба обороняти права всіх поневолених народів у Совєтському Союзі, а не лише жидів, бо тоді можлива позитивна розв'язка і жидівської проблеми в СССР. Український представник передав проводові жидівської студентської групи матеріяли про посилене переслідування українців Москвою. Голова жидівської студентської групи п-на Шейля Стайфер позитивно поставилася до співпраці з іншими поневоленими народами Совєтського Союзу. Демонстрація мала відгомін в американській пресі.

Американська розвідка не передбачає зачіпливого нападу Совєтів на ЗСА

Вашингтон. — Тут з поінформованих джерел подають, що американська розвідка прийшла до висновку, що Совєтський Союз не має тепер у пляні першого зачіпливого нападу на З'єднані Стейти Америки, але тим не менше змагає, щоб здобути над Америкою перевагу в ракетному озброєнні. Ці справи були обговорювані на засіданні Розвідчої Ради ЗСА, яку очолює директор Центральної Розвідчої Аґенції Ричард Гелмс та до якої належать й інші аґенції, що займаються збиранням інформацій про силу і пляни можливого напасника. Засідання цієї Ради відбулося минулого тижня і на ньому приготовано оцінку совєтської сили і стратеґії на найближчих два роки та переслано до Білого Дому, з якого повідомлено, що в найближчих днях має відбутися засідання Крайової Ради Безпеки у зв'язку з передбачуваним в короткому часі відновленням американсько-совєтських переговорів у справі обмеження і контролі зброєнь. Про час і місце цих нових американсько-совєтських розмов повідомить президент Ніксон на передаваній телевізією пресовій конференції в четвер, 19-го червня, о год. 7-ій вечора.

Скінчився з'їзд комуністів у Москві, виявивши їхнє розсварення

Москва. — У вівторок 17 червня закінчилась міжнародна комуністична конференція у Москві, яка тривала від 5 червня й охоплювала формально 75 різних комуністичних партій, фактично куди менше, бо включено в те число різні дрібні комунофільські групи, запрошені з різних країн світу. Остаточного тексту декларації покищо не оприлюднено, але стало відомо, що вона страшенне розводнена й загальникова та говорить в першу чергу про потребу боротьби проти „імперіялістів", при чому називається там ЗСА, Західню Німеччину й Ізраїль. Противники відновлення московського керівного центру вимогли, що в тій резолюції стверджується „суверенність" кожної окремої комуністичної партії, але водночас згадується про „пролетарський інтернаціоналізм", що його фірмою користувалася Москва у своїй пропаґанді на виправдадання інвазії до Чехо-Словаччини. Про Комуністичний Китай буцім-то взагалі не говориться в тій декларації, як і не згадується про Чехо-Словаччину. 10 делеґацій одверто критикували інвазію СССР до ЧССР. 5 партій не підписали взагалі тієї декларації — з Куби, Британії, Швеції, Норвеґії і Домінікани. 4 партії підписали тільки третю частину декларації, в якій говориться власне тільки про „імперіялістів": компартії з Австралії, Італії, Сан Маріно і острова Реуніон. 5 партій вправді підписали декларацію, але зголосили до неї свої застереження: Румунія, Еспанія, Швайцарія, Марокко і Судан. За найпершими західніми коментарями — єдиною „перемогою" і „успіхом" Москви було те, що взагалі 75 партій і груп погодилися прибути на спільний з'їзд до Москви і цей факт Москва певне використає у своїй дальшій пропаґанді проти Китаю. Московський кореспондент „Н. Й. Таймс" Генрі Камм покликується на кореспондента якогось керівного комуністичного часопису, який заявив: „скінчився цирк, з був він поганий".

ЗСА плянують відкликати в цьому році з В'єтнаму до 75.000 війська

Вашинґтон. — Американське командування розпочало вже стягати з Південного В'єтнаму частини, які входять в те 25,000-не число вояків, що їх відкликання заповів був президент Ніксон, вернувшись із конференції з південно-в'єтнамським президентом Нґуєном Ван Тієм на острові Мідвей. Відкликання тих 25,000 військовиків закінчиться в серпні ц.р.: вони будуть розподілені поміж американські бази на Гаваях і в Японії. Однак американський Уряд плянує відкликання дальших двох дивізій, при чому евакуація тих військ має тривати до кінця цього року й охопити загалом 75.000, чи навіть 100,000 вояків. Темп ступеневого відкликування американських військ та остаточне число відкликаних залежатиме головно від двох передумов: поведення Північного В'єтнаму і здатности південно-в'єтнамської армії переймати функції американського війська. Американський Уряд найбільше бажає собі договореної або тихої згоди Північного В'єтнаму на відкликування також своєї реґулярної армії з Південного В'єтнаму й зменшення воєнних дій. Однак навіть у тому випадку, якби Північний В'єтнам не зробив цього, Америка не виключає відкликання впродовж найближчих трьох років кругло 300,000 своїх вояків з В'єтнамського фронту. Військові фахівці переконані, що залишення у В'єтнамі все ще понад 200,000 американського війська, в першу чергу летунства й артилерії, настільки скріпить південно-в'єтнамську армію, що ворог не матиме реальних шансів віднести перемогу на бойовищах.

Повідомляють про невдачу подорожі Громика до Єгипту

Бейрут. — За оцінкою західніх дипломатів і представників преси на Близькому Сході — між Москвою та арабськими державами, якими проводить Єгипет, відносини значно погіршились. Відвідини совєтського міністра закордонних справ Андрея Громика в минулому тижні в Каїро були невдачні: вказує на це кількакратне продовжування тих відвідин, аж до чотирьох днів, та промовчання в офіційному комуніка всіх конкретних ділових справ, а обмеження комунікату до формально-куртуазійного ствердження, „приязного й корисного" характеру нарад та „однозгідности поглядів". Совєти буцім-то не хочуть тепер нової ізраїльсько-арабської війни, здаючи собі справу, що вона може втягнути до тієї війни совєтську фльоту на Середземному морі, що було б однозначне з вибухом війни проти Америки. Тому Громико намагався переконати Нассера, щоб той в принципі прийняв американський плян замирення з Ізраїлем, який передбачає мінімальні територіяльні коректури в користь Ізраїлю, але й евакуацію Ізраїлем цілого Синайського півострова, що належав до Єгипту. Однак Нассер буцім-то відкидає рішуче найменші територіяльні поступки Ізраїлеві.

Клівлендська Округа УНСоюзу підготовляє виставу опери „Анна Ярославна"

Клівленд, Огайо. — Минулої суботи, 14 червня 1969 р. тут, вприміщенні Українського Народного Дому при 14-ій вулиці, відбулися орґанізаційні збори клівлендської Округи Українського Народного Союзу, на яких детально обговорювано виставу опери „Анна Ярославна" в тому місті. Схвалено подбати про це, щоб українська громада Клівленду і ближчої та дальшої околиці мала змогу побачити та вислухати оперу, яка з великим успіхом недавно пройшла в Ню Йорку та філядельфії для відзначення 75-річчя УНСоюзу. Оперний ансамбль мав би прибути осінню цього року до Клівленду і Чикаґа й виставити в обох містах оперу впродовж одного кінця тижня. Ближчі інформації про час опери будуть подані в найближчому часі й тоді деж розпічнеться продаж квитків.

В зборах клівлендської Округи взяли участь секретарі та урядовці місцевих й сусідніх Відділів УНСоюзу під проводом свого голови Михайла Молевського та секретаря Ярослава Кравчука. Приявними були також головний секретар Ярослав Падох, головний радний з Клівленду Тарас Шмаґала та новий обласний орґанізатор цієї Округи Євген Репета. На програму зборів складалися передовсім доповіді приявних гостей. Гол. Радний Тарас Шмаґала поінформував приявних про недавні річні наради Головного Уряду УНСоюзу та його важливіші ухвали; гол. секретар д-р Я. Падох представив загальний стан УНСоюзу, а зокрема стан клівлендської Округи в минулому 1968 році і в перших п'яти місяцях цього року й подав ряд найбільш актуальних питань та завдань, які стоять перед всіми Відділами УНСоюзу в цім ювілейнім та передконвенційнім році. На кінець виголосив доповідь обл. орґанізатор Євген Репета, якого представив д-р Я. Падох. Євген Репета, за словами гол. секретаря, є визначним фахівцем у ділянці життевого забезпечення, яке він набув під час спеціяльних студій

(Закінчення на стор. 4-ій)

Уконституювалась нова Управа Т-ва Українських Інженерів Америки

Ню Йорк (В.Г.). — Новообрана Головна Управа Т-ва Українських Інженерів Америки на своюму першому засіданні уконституювалась на 1969-70 рік як слідує: голова — інж. Володимир Гнатківський; заступник голови — інж. Євген Івашків; секретар — інж. Василь Мисак; редактор „Вістей" — інж. Степан Процюк; орґанізаційний референт — інж. Григорій Кузьма; референт зв'язку з професійними орґанізаціями — інж. Іван Мокрівський; референт зв'язку з Відділами — інж. Сидір Тим'як; референт імпрезовий — інж. Іван Заяць; референт наукових конференцій — інж. Зенон Салевич; референти спеціяльних завдань — інж. Володимир Рудакевич й інж. Петро Шиприкевич. В каденції 1969-70 рр. рішено поширити наукову та видавничу діяльність. Постановлено улаштувати три наукові конференції (листопад, січень, квітень) та два студентські симпозіюми (осінь, весна); видати три числа „Вісника" (технічно-наукового органу Т-ва), чотири числа „Бюлетеню" та визначні наукові праці; дописувати періодично на технічні теми до української преси; улаштовувати доповіді для українського громадянства та молоді на технічно-популярні теми, а зокрема про здобутки українських науковців та інженерів; помагати у знайденні праці інженерам, технікам, креслярам та студентам; вести креслярські курси. Адреса Т-ва: Ukrainian Engineers' Society of America, Inc., 2 East 79th St., New York, N.Y. 10021, телефон: (212) LEhigh 5-7676. Урядування Управи відбуватимуться кожної середи від 7-ої год. вечера в домівці Товариства.

У РІЧНИЦЮ СМЕРТИ БЛ. П. ВОЛОДИМИРА ДЖУСА

П'ять літ минуло з того часу, коли перестало битись серце одного великого сина українського народу в Америці: винахідника та основника Українського Інституту Америки, сл. п. Володимира Джуса. Від того часу що року члени дирекції УІА складають вінок на могилу свого основоположника і першого президента. Дня 21 червня 1969 року о годині 11 о. Кучма відправить панахиду, а члени Дирекції УІА зложать вінок на могилу Покійного та поділяться згадками про нього.

Відбувся п'ятий семінар Пластового Конґресу Другого

Ню Йорк. — Тут в приміщеннях Українського Інституту Америки відбувся в суботу 14-го червня черговий семінар Пластового Конгресу Другого. Пласт, що в країнах нового поселення зорганізував сильні з'єднання молоді, започаткував в другій половині 1965 року перегляд своїх дотеперішніх метод і виховних практик та в рямках Пластового Конґресу Другого досліджує потребу змін чи доповнень з уваги на нові змінені життьові умови, серед яких приходиться жити та виховувати молодь. Групи проведених дослідів чи пропозицій є періодично обговорювані на т. зв. конґресових семінарах — окружних, крайових чи міжкрайових. В минулу суботу відбувся п'ятий в черги міжкрайовий семінар, присвячений обговоренню устроєвих справ Пласту. Семінарем проводила президія в складі: ст. пл. Ярослав Гарасимів (ЗСА), пл. сен. Євген Грималяк (ЗСА) та Юрій Даревич (Канада). Доповіді пл. сен. Т. Самотулки „Устроєво-методичні аспекти роїв та гуртків в Пласті" й пл. сен. Івана Ґули „Правні та економічні аспекти організації ,Пласт' " зачитано, бо автори не мали змоги приїхати. Присутні (зареєстрованих 40 осіб) ставляли численні запити й підносили завваги до дальших п'яти доповідей: (1) „Чого вимагає суспільство від молодечих організацій" — пл. сен. Всеволод Ісаїв; (2) „Структура й дія куренів в УПЮ та УСП" — ст. пл. Роксоляна Гарасимів; (3) „Роля куренів УПС: питання уладу повнолітніх пластунів" — пл. сен. Атанас Мілянич, (4) „Завдання, структура та проблеми станиць в Пласті" — пл. сен. Ярослав Лучкань, та (5) „Організація Пласт як самореґулююча система" — ст. пл. Ярослав Гарасимів. На закінчення предсідник Я. Гарасимів зробив короткі підсумки пророблeного та передискутованого матеріялу й, подякувавши присутнім за участь, замкнув наради о год. 8:30 вечером.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.
Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Опозиція чи руйнування

З хаосу думок і почувань, породжуваних заворушеннями в американських високих школах, викристалізувалися вже деякі правди, що їх признають усі, за вийнятком хіба явних ворогів Америки та їхніх упертих поплентачів. Такою основною правдою є признання права студентам не погоджуватися з освітньою системою, з співпрацею дослідних інститутів різних високих шкіл із Пентаґоном, із діяльністю рекрутаційних комісій на терені кемпусів, із В'єтнамською війною і різними приписами в кемпусах. Вільно студентам висловлювати про все це свою думку і вільно їм добиватися змін по лінії їхніх бажань. Але не вільно їм силою окупувати шкільні будинки, не вільно стосувати актів фізичного насильства супроти ректорів, деканів і немилих професорів, не вільно руйнувати матеріяльне добро шкіл, нищити бібліотеки, палити автомобілі на терені університетів, не вільно паралізувати процеси навчання. Педагогічний персонал, професори, охоплені назвою „факультет", як і величезна більшість студентів та громадянства, одностайно погоджуються з тим, що студентська меншина не може посягати по спеціяльні привілеї для себе, інші, аніж привілеї кожної меншини в зорганізованій американській державно - суспільній системі: вона має презрізні можливості маніфестувати себе, але не сміє теоризувати більшости і претендувати на безкарність своїх насильницьких актів.

Довгий час панувала в американському суспільстві розгубленість: що діяти в обличчі масових студентських заколотів, як протиставитися їм, як їх вкоротити? Довгий час в університетських містах влада хапалася за різні способи боротьби проти ворохобників. В одних випадках університетська влада йшла по лінії найменшого опору й погоджувалась на крайні вимоги студентів, включно з введенням до предметів навчання „афро-американської культури", з анулюванням наложених проти авантурників кар, приїманням виключених студентів та професорів і т. п. Це був, так би мовити, угодівський підхід. По протилежному боці стало стосування рішучих засобів здавлювання бунтів, з викликанням поліції та відкиданням усяких розмов і компромісів з студентами - заколотниками.

Як звичайно, з обох крайностей викристалізовується „золота середина". Цікаво, що найперше зникла угодівська крайність: ворохобники перетягли струну, а виявлення, що їхнє „тверде зерно", організація „Студенти за демократичне суспільство" (СДС) сильно інфільтрована комуністами і поклоняється марксизмові, переповнило чашу терпеливости. Найбільш вразливі на настрої своїх виборців члени Конґресу такі обурені, що склалася республіканськo - демократична більшість, яка підготовила законопроєкт, що забороняє давати державні фонди тим високим школам, які не приймуть для студентів і професорів „кодексу етики". Уряд проти такого законопроєкту, пропонуючи від себе поширити також на федеральні суди право стейтових судів проголошувати незаконними заколоти у високих школах з накладанням відповідних кар на порушників порядку. Республіканський Уряд боронить також у цьому випадку головну засаду своєї політичної філософії: децентралізувати справу, отже звужувати ладнання студентських демонстрацій до терену самих шкіл.

У цілому ряді університетів і коледжів дуже добрі наслідки дало покликування до життя комісій, створених із представників професури і студентства. В Гарвардському університеті професорсько - студентська комісія погодилась на покарання різними карами, від уділення перестороги до виключення з університету, 135 учасників заворушень з 9 квітня ц. р. В Єйльському університеті дозволено представникові студентської меншинної опозиції забрати слово на урочистій церемонії закінчення року, але обмежено ту опозицію власне правом на слово, а не на злочинне діло. У Каліфорнійському стейтовому університеті в Берклі, що знеславив себе заворушеннями, в День Поляглих 30 травня 25.000 студентів спокійно маршували, протестуючи проти закриття так званого „народного парку" на терені університету, — без ніяких виявів насильства.

До рядів професури, як і до студентських мас, просякає почуття відповідальности за високе шкільництво. Його не можна рятувати поступками руїнникам, але й його тривкости не можна засновувати тільки на арештах з нехтуванням невдоволення і скарг. Ніяка система не є досконала. Опозиція завжди може сприяти коректурі, поступові. Минулися часи, коли студентам наказували „вчитися, а не мудрувати". Вони можуть і мудрувати, але їм не вільно руйнувати.

І. Світ

АМЕРИКА, ОКІНАВА ТА ЯПОНІЯ

Ненормальність сучасного політично - мілітарного положення на Далекому Сході і взагалі в Азії створили не стільки неконтрольовані події, як пляновані заходи політичних чинників, головно американського Уряду під час другої світової війни, коли президент Рузвелт хотів за всяку ціну повного розгрому Японії і „добрих взаємин" з Москвою. У тих складних відносинах уживалося секретно - шпигунських заходів і творилось політику не дипломатичним шляхом, а — грубою силою санкцій. На цю тему існує вже багата література.

Важливим є той факт, що в Японії завжди були і є широкі кола людей, які високо оцінювали приязні стосунки з Америкою, і тільки специфічні умовини, що постали після вашинґтонської конференції трьох морських потуг у 1922 р., яка обмежила будову великих кораблів, т. зв. дредновтів і привела до знищення частини існуючих, змінили настрої. Той вашинґтонський договір у 1930 році пробували направити, але без успіху.

Від середини 1930-их років розпочалася в ЗСА широка антияпонська пропаґанда, яка, використовуючи події в Манджурії, заохочувала японських військовиків до широкої експансії у напрямку Китаю.

В другій світовій війні Японія зазнала великих матеріяльних та л ю д с ьких втрат, і після серпня 1945 р. військові кола втратили своє значення.

Завдяки мирним договорам та зміні конституції, що забороняє озброєння, Японія змогла вжити всі свої внутрішні засоби та енергію на відбудову господарства і в скорому часі стала у світі на третьому місці як промислово - торговельна держава. В цих умовинах заходить потреба певних змін у її взаєминах з Америкою. Шлях до цього лежить через полагодження питання групи островів Рі-у-Ку або Ру-ку Ретто, головним з яких є о. Окінава.

Ситуація ускладнюється не тільки тим фактом, що Японія хоче їх повернення, як відносинами між американською військовою адміністрацією на тих островах і їх рибальським населенням, настрої якого підсилюють напруження в самій Японії.

Згадані острови мають китайську назву Лю'чу або Лу'чоу, а народ, що їх віддавна замешкує, Лучуан-чен. Цей народ близько споріднений з японцями, але протягом століть був незалежний, перебуваючи лише в номінальному зв'язку в часах останньої манджурської династії з Китаєм і платячи щорічно данину імператорам. Фактично ж був він завжди пов'язаний з Японією.

Між островами Рі-у-Ку і японським островом Кіо-сю завжди були тісні торговельні та родинні зв'язки. Це ж звідти прийшла жінка-японка до провідника повстанців на Формозі Коксінґа. Це з цих островів випливали аж до другої світової війни пірати, щоб грабувати кораблі вздовж китайських берегів, зокрема у Формозькій протоці.

Група цих островів завжди було зв'язковою ланкою між Японією на півночі і далекими просторами півдня аж до Маляїв.

Головних островів Лю'чу є чотири і понад півсотні малих, здебільша коралового і частинно вулканічного походження, свідченням чого є вулкан на о. Токара, так званий Накано Шіма, висотою 3.215 стіп.

У 1879 р. Японія перебрала повну контролю над цими островами, а після окупації о. Формози в 1895 р. завела там свою адміністрацію.

В 1930-их роках на цих островах збудовано летовища і різного роду укріплення, що мали захищати Японію з півдня і забезпечувати воєнні операції в Китаї, які розпочалися на півночі, а в 1937 р. перекинулися в район Шанґая та р. Ян-Цзі кянґу. Вони давали також японцям можливість повної контролі всіх морських шляхів до Китаю під час Тихоокеанської війни 1941-1945 рр.

Американські збройні сили, головне фльота, зазнали на початку війни великих втрат, але були розбудовані та підсилені і повели широкі офензивні операції т. званими стрибками з одного острова на другий. Така тактика викликала здивування та насмішки у японців і в совєтській пресі. Але вона себе оправдала, коли розкидані на величезних просторах японські війська та фльота не могли стримати американських сил. Морські операції біля Соломонових островів, зокрема битва біля Ґвадалканала, привезли до першої великої поразки японців. Після того американці провели успішні морські бої біля о. Нової Ґвінеї, о. Леїт у жовтні 1944 р. і біля Формози.

Навесні 1945 р. американські повітряні сили знищили всі японські летовища на островах Рі-у-Ку і розпочали велику десантну операцію під командуванням ген.-ляйтенанта Симона Бакнера. Після жорстокого бомбардування авіяцією та морською артилерією розпочався 1-го квітня висад американських військ на західньому березі о. Окінава. Спершу спротив японців був малий, але коли американці підійшли до головних фортифікацій, розгорівся запеклий бій. Тоді згинув ген. Бакнер. В тих військових операціях, що тривали 82 дні, на землі й на морі згинуло 110.000 японців і 12.280 американців, потоплено 62 американських та англійських кораблі і знищено 7.830 японських та 763 американських літаків. Окупація цих островів дала американським збройним силам можливість розпочати регулярні б о м бардування властивої Японії, які привели до повного знищення її промисловости та військових баз, а дві атомові бомби закінчили війну.

Тепер поставлено на чергу питання: хто має адмініструвати важливими для оборони Тихого океану островами? Японія хоче повернути їх собі і мати над ними повну контролю, але здає собі справу з небезпеки комуністичної агресії і бажає скріплення американсько - японських приязних взаємин.

Реченець важливих рішень наступає. Очевидно, передуватимуть їм дипломатичні переговори, які покладуть тверді підвалини під майбутні стосунки двох найсильніших держав на Тихому Океані.

Колись японо - англійський союз стримав наступ Росії в Азії, а тепер після світової війни 1939-45 років приходить черга на американо - японський союз з тим самим завданням.

Після того, як Японія перебере острови, вона спільно з ЗСА вирішуватиме питання збройних сил у тих стратегічно важливих пунктах, зокрема на Окінаві. Це в корені змінить в і дносини: замість патронатного — приятельське ставлення до японців і усунення дразливого комплексу переможеної нації, у якої глибоко розвинене почуття власної окремішности та свідомости, що „боги завжди жили серед нас, як у своїй батьківщині".

СВІЖИЙ ГОЛОС

Мюнхен. — Невеселе це зайняття — читати літературні твори, що друкуються під комуністичним режимом в Україні. Письменники, навіть обдаровані природою, завжди мусять оглядатися на затверджений партією канон так званого „соцреалізму", що не має нічого спільного ані з реалізмом ані з соціялізмом. Слід той „канон" назвати партійним дириґізмом. Коли хтось із письменників під цим режимом перестає шукати „позитивного героя" і висловлює сумнів щодо „непомильности партії", то попадає під обстріл партійної цензури, а це приносить йому різні турботи й невигоди.

Читаючи місячник комсомолу України „Дніпро" (Київ, квітень 1969 р.), натрапив я на ім'я автора: Юрій Хоружний.

В оповіданні „Наша баржа" Хоружний описує повторювану в різних варіянтах у всіх літературах нещасливу зустріч двох молодих людей: зійшлися, але — „не побрались, розійшлися, мов не знались"... (Шевченко).

Сюжет не новий. Нове — в стилі автора. Він послідовник імпресіонізму: не входить у подробиці, детальні описи, міркування, дає окремі думки, вирази, „мазки". Читач сам творить картину життя, в яке його вводить автор. Окрім того, автор не „підмальовує" обставин, в яких перебувають особи його оповідання: студент і молода співачка та її родина.

Вона, мати і батько живуть в одній кімнаті. Батько — науковець мусів продати частину цінної бібліотеки: „Скрутні часи"... Молодий студент — Льоня — у цій кімнаті своєї милої — Галі, де печеться й вариться і де працює Галин батько. Обід:

„Сьогодні пісний борщ, — припрошувала господиня, — грибочки свіженькі. Плянувала м'ясний, та покрав хтось кістки. На бальконі висіли... На друге — вареники. Одного вареника стане наїстися. Не подумайте, що я відбиваю охоту, боронь Боже! Як подужаєте, то ще покладу".

Льоня з Галею вийшли по обіді з хати. В кімнаті розмова між батьком і матір'ю. Мати каже, що Галю може посватає студент і молодята будуть жити при батьках:

„Кімната чималенька. Можна перегородити".

Батькова відповідь понура:

„Ну, городи... А потім підуть ці — онуки... Ніяких перегородок! Досить, що ми її виростили. Наш батьківський обов'язок в и к о нано. Все!"

Галя, вертаючись додому, чула уривки цієї розмови. Зрозуміла ситуацію.

Студент вернувся до свого „гуртожитку". Застав на своєму ліжку якогось типа. Накурено. На столі порожні пляшки з-під горілки. „Тип" звільнив ліжко. Льоня „відчув страшенну самотність".

У Галі журба, і вона йде до досвідченої приятельки за порадою.

„Студент, кажеш... У тебе, я знаю, одна кімната з старими... Стипендія і твоя платня... Набідуєшся, дівчино. Не роби дурниць".

Співачка Галя боїться, що народжена дитина буде перешкодою в її мистецькій кар'єрі. Скажуть к о л еги: „Була у нас така Галинка, покладали на неї надії — була та й загула"...

Після розлуки Льоня вертається до міста, де живе Галя. Зустріч:

„Льоня зирнув на неї збоку. Дивиться просто себе... Очі заклякли, немов збайдужіли до всього на світі".

„А я думав... я думав, у нас буде... у тебе буде дити..." — Він не доказав: „Якийсь дивний, хрипкий звук вирвався з її уст..."

„Ти міг подумати? В наш час? Ти хотів?"

Далі автор переказує суперечні думки, почування Галини:

„Бо вже й себе переконала, що те, котре мало перевернути все її життя, потоптати надії і зазіхнути на Льончине безтурботне студентське життя, ніколи не існувало. Немає — отже й не було. Та логічність — найгостріша приправа для інших. Для себе ж пам'ять зберігає дещо сильніше за залізну логіку... Ні існувало? Воно вже дихало, жило в тобі, це ти добре знаєш... Ти позбавила його життя, ти, котра називаєш себе доброю, вбила свою дитину".

Галя поспішила з парку. Почула кроки Льоні:

„Не ходи за мною!" В її очах він побачив ненависть.

Чи не скаже авторові партійна цензура, що він очорнює життя в СССР, бо там, згідно з пропаґандою, існує „щасливе материнство" і ще щасливіше дитинство...

Читач

Степан Вусатий

ЯК НАМ СОЮЗНИКІВ ПРИДБАТИ

(Фейлетон)

Ні, що не кажіть, а нерозумних політиків маємо ми на еміґрації. Таких нерозумних, що хоч сідай і плач.

Звісно ж, робота політиків, та ще й поневоленої нації, в тому полягає, щоб приятелів для свого народу шукати, союзників йому придбавати. А що наші еміґраційні політики роблять? Не приятелів і не союзників, а ворогів нам шукають.

Кажете, докази на це дати, хвакти показати? А ось вам і докази, ось і хвакти:

Є у нас, на еміґрації тобто, такі нерозумні політики, які домагаються, щоб усі українські землі були об'єднані, як українська незалежна держава постане.

Вони проповідують, щоб:
від Польщі відібрати українські — Лемківщину, Надсяння, Холмщину і Підляшшя;
від Словаччини відібрати українську Пряшівщину;
від Румунії відібрати українську південну Буковину;
від Угорщини відібрати українські землі по обох боках Тиси;
від Московщини відібрати українські землі Кубань, південну Курщину, Вороніжчину, Горішню Донеччину та ще українські поселення на Далекому Сході, якусь Зелену Україну і ще там щось.

Вони, оті наші нерозумні еміґраційні політики твердять, що всі ті землі українські, що їх від нас загарбали (ой, яке грубе, неполітичне слово!) наші сусіди. Навіть хочуть створити організацію „Союз Українських Загарбаних Земель", яка мала б діяти у тому напрямку, щоб ті землі від сусідів відібрати та до майбутньої української незалежної держави приєднати...

А чи на добро нам виходить політика отих наших нерозумних політиків? Ой, ні, не на добро, а на шкоду! І то на велику шкоду...

Такою нерозумною політикою вони нам не приятелів, не союзників — а ворогів шукають. Бо ось, глядіть:

Заявили наші політики, що Лемківщину, Надсяння, Холмщину і Підляшшя від Польщі відберемо і до України приєднаємо, а поляки он який вереск учинили:

— Не віддамо, не віддамо, бо ті землі не українські, а „рдзенне" польські...

Проголосили наші політики, що Пряшівщина це українська земля і що вона повинна належати до України, то словаки на цілу Канаду галас підняли:

— Ніякої Пряшівщини немає, а є лише Східня Словаччина. Та й живуть там словаки, а не українці. А як і живуть українці, то ми їх драбинястими возами на Україну вивеземо...

Згадали наші політики, що Південна Буковина українська, то румуни он як заметушились:

— Буковина не тільки що Південна не українська, а й Північна румунська...

Натякнули наші політики, що землі перед і за рікою Тисою українські, то мадяри он як заворушились:

— Не ваші, українські ті землі, а наші, мадярські! Та й Закарпаття не ваше, а наше...

Пригадали наші політики, що Кубань, південна Курщина, Вороніжчина, Верхнєдонщина й Зелена Україна — українські землі і що вони мають належати до України, то москалики й малороси он який рейвах підняли:

— Караул! — верещать. — Українські імперіялісти СССР знищити збираються, Росію розчленовувати хочуть...

Ні, панове еміґраційні політики, так не можна. Такою політикою ми не союзників, а лютих ворогів собі придбаємо. Всі ті наші сусіди об'єднаються і одним фронтом проти нас виступлять. Антиукраїнський Бльок Народів створять.

Ой, ні, не таку нам політику робити треба.

Нам треба супроти наших сусідів провадити політику лагідну, примирливу, державницьку. Щоб вони не ворогами, а нашими союзниками ставали.

Яку, питаєте?

А ось яку:

Польщі не тільки Лемківщину, Сяніччину, Холмщину та Підляшшя залишити, але й українські землі по річку Збруч, тобто Східню Галичину, Західню Волинь і Західнє Полісся віддати. Та й не лише по Збруч — аж по Дніпро відступити, як це за королівських часів вони мали. Тоді поляки напевно нашими союзниками стануть.

Словаччині не лише Пряшівщину залишити, а ще й великий кусень Західнього Закарпаття відступити. Словаччина ж маленька, а Україна велика, то скупитися нам не треба. Тоді й словаки в наших союзників обернуться.

Румунії не тільки Південну Буковину залишити, а й Північну повернути. А в додаток ще й українські землі між Дністром і Дніпром, т. зв. Трансністрію з містами Одесою та Миколаєвом відступити. Тоді, безумовно, й румуни нашими союзниками будуть.

Також Угорщині не лише українські землі по обох боках ріки Тиси залишити, а й цілу Закарпатську Україну повернути. Тоді напевно й мадяри до наших союзників перейдуть.

Ну, а москалям, нашим „старшим братам" і „визволителям", їм не лише Кубані, Курщини, Вороніжчини, Верхнєдонщини не треба відбирати, а й Крим назад повернути. А в додаток і цілу Лівобережну Україну віддати, аж до самого Дніпра. Московщина ж велика, то й найбільший шматок української землі їй відступити треба. О, тоді то вже й москалики нашими великими союзниками зробляться.

Коли поведемо таку розумну, примирливу, державницьку політику — всі наші сусіди, що досі нам ворогами були, приятелями стануть.

А де, на яких землях українська держава буде? — питаєте.

А нащо нам українська держава?

Щоб ми лише добрих союзників мали, а без української держави обійдемось.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

Василь Волицький

ДЕЩО ПРО РОГАТИН І ПРО РОГАТИНСЬКУ ПРИВАТНУ УКРАЇНСЬКУ ГІМНАЗІЮ

(Жмут спогадів з приводу 60-річчя заснування гімназії).

(1)

З Рогатином пов'язала мене українська приватна гімназія. Я вчився в ній від початку вересня 1910-го до 28 червня 1914-го року. Закінчив чотири кляси. Хоча в роки першої світової війни довелося мені вчитися у філії Академічної гімназії у Львові (1916 р.), опісля в українській приватній гімназії в Городенці — я завжди відчував і відчуваю, що я — вихованець Рогатинської гімназії.

Правда, мої національні почування виростали з духа пам'яток української старовини, що зберігалися головним чином в останках городищ і в старих дерев'яних церквах з давніми іконами та книгами з хронікарськими записами на марґінесах — „Тріоді Цвітної" з 1637 р. та інших книг у рідному Волцневі, сусідньому Жидачеві, у Київці та в інших місцевостях Жидачівського повіту. Формували мої почування розповіді моїх батьків про барвну бувальщину, а відгомін політичної боротьби в краю будив хлоп'яче бажання стати великим і зогрівав думками-мріями про чини молодечі.

Ці мрії-почування юних літ кристалізувалися в моїй душі у ясні державницькі прагнення, коли я став учнем Рогатинської гімназії.

На українських землях у монархії Габсбурґів тривала тоді перманентна боротьба українців з всевладною польською шляхтою за українські школи, український університет у Львові, виборчу реформу до галицького сойму, за конституційні права. В ході тієї боротьби українці полудневого Опілля створили 1909 р. приватну українську гімназію в Рогатині.

Для ясности треба згадати, що гімназію започаткували гімназійні курси, що їх восени 1906 р. зорганізував у с. Заланів тамошній парох, о. Ваньо. Провадив курси, а властиво допомагав провадити о. Ваньові — абсольвент Львівського університету, Семен Демидчук, що, осягнувши незабаром докторат правничих наук, працював до 1914 р. в Українському Педагогічному Товаристві у Львові, поширюючи й реалізуючи рідношкільні ідеї в краю. В справі зорганізування матеріяльної допомоги для „Рідної Школи" він був делеґований від того ж Товариства до українських організацій в ЗСА у 1912-му і другий раз у 1914 році, де й захопила його перша світова війна. Залишився в Ню Йорку, в якому своєю працею здобув собі ім'я видатного українського громадського діяча.

Разом з С. Демидчуком учителювали на Заланівських курсах студенти Степан Олійник і Степан Кузик, що теж у скорому часі здобули докторати правничих наук у Львівському університеті і розвинули широку громадську роботу: д-р Ст. Олійник — в Тернопільщині, а д-р Ст. Кузик — в Рогатинщині, що й обрала його під час польської окупації послом до варшавського сейму.

До 1909 р. Заланівські курси розвинулися в три повні гімназійні кляси, і тоді перенесли їх до Рогатина.

Щировідданими опікунами гімназії, крім о. Ваня, були: о. Залужний з Потока, о. шамбелян Ст. Городецький з Вербиловець, о. Иосиф Яворський з Лучинець, з Рогатина: о. Павло Кудрик — парох, радник суду Когут, подружжя старших учителів — Ґурґули, лікар д-р Терлецький і вислужений поштовий урядник Верб'яний; з Пукова — селяни Теодор Соломка і Ст. Свирида, Петро Віґус, управитель школи в Підгороддю і багато інших з довколишніх сіл.

Директор Михайло Галащинський, о. Теодозій Кудрик, д-р І. Крип'якевич, Іван Галущинський, Гнат Мартинець, Теод. Романишин, Теод. Закалата, Галькевич, кооператор Микола Капуста (руханка) і судовий урядник Поташник (спів) — створили першу когорту учительського збору.

Завдяки знанню навчально-виховної справи учителів і їхній ідейній посвяті навчання в гімназії стояло на рівні державних шкіл, і у висліді — на пропозицію Львівської Шкільної Ради Крайової австрійське Міністерство освіти навесні 1910 р. признало гімназії право прилюдности, і гімназія задержала це право до вибуху першої світової війни. На основі цього учні Рогатинської гімназії могли в потребі переходити до державних гімназій, а майбутні матуранти — студіювати в університетах.

Про успіхи навчально-виховної праці гімназії заговорила вся українська Галичина. Гімназію зарахували до найкращих у краю.

Наприкінці серпня 1910 р., в речінці записів, вписав мене до цієї гімназії мій батько. — „В Рогатинській гімназії, — потішав він мене, — професори вчать так добре, як у жадній іншій!"

Станцію-кватиру за 30 корон місячно знайшов мені батько на Бабинцях Долішніх, у судового урядника Володимира Канопади. У невеликій з трьома ліжками кімнаті, з вікном до повітової дороги Пуків-Бережани, примістилося нас п'ятеро: я і Дм. Угрин — з I кляси, Василь Мацук з Конюшок — з II кляси і Василь Угрин та Тит Долинський — з III кляси. Обидва Угрини були синами посесора з Якторова, пов. Перемишляни, Т. Долинський — син учителя з Виписк того ж повіту, я і Мацук — селянські сини.

(Далі буде)

Боффало, Н. Й.

ПЛАСТОВЕ „СВЯТО ВЕСНИ" НА „НОВОМУ СОКОЛІ"

„В дорогу! На ‚Свято Весни'! На ‚Новий Сокіл'!" — перегукувалось пластове братство з минаючих побіч себе авт й автобусів. А дорога змійкою в'єтьея то вгору, то вдолину, поміж яринні городи, поля, виноградні сади. Чудових образів весняного кравиду цікаві очі не в силі були схопити, серце неспроможне було налюбуватися красою. Тут манять розкішні біленькі хатки: вони, мов казка, усі у зелені, у цвітах. Там сотки, тисячі біленьких паперових шапочок, що рівненькими рядами вкрили цвіт помідорів: вони нагадують розбиті шатра останнього пластового з'їзду на „Батурині", біля Монтреалю. А далі, під кучерявим гайком, розлитий ставок, а біля нього стадо чорно-білих корівок, що махають головами, гейби пройзним щастя бажають. І на вид цієї незрівнянної краси так легко із повних грудей летить у простори рідна пісня. І знову ж пісня відкрила золотим ключем щастя замріяні у весняну природу ворота пластової оселі „Новий Сокіл" в North Collins, N.Y., біля Боффало, до нового життя. Ожили стежки, заројлось „цвітом України", запашні поляни насичені ароматом свіжоскошеної трави.

Так любо зі сонцем вітав „Новий Сокіл" пластунів, які в днях 6, 7 і 8-го червня зібрались весну зустрічати. Затихли голосні й веселі гамори. На щоглах, під спів пластового гимну, залопотіли прапори, похилились голови в молитві до Всевишнього. Бунчужний свята пл. розв. Богдан Томків передає звіт, пл. вір. Галя Матковська, писар свята, зачитує наказ: „...Наша юна спрага, пориви й бажання спрямовані не тільки до гри й забав, до сонця, волі й простору, але головно й основно — до кращого розуміння й міцнішої любови поневоленої України. Без знання рідної мови ніхто не може бути правдивим *пластуном!*"

Команданти поодиноких таборів перебрали команду і почалась праця за здійснення наміченої програми.

О годині 8-ій вечера командант Свята пл. сен. Ярослав Пришляк відкрив ватру коротким словом, нав'язуючи до клича свята: „Лицем до поневоленої України" — Шануй рідну мову — Божий наказ!"

Другий день, неділя, — хмарно, доцево. Службу Божу, яку служив о. д-р Павло Івахів, вислухано в приміщенні юнацького куреня.

В ряді відзначень за працю юнацької виховниці 3-тє старшо-пластунське відзначення одержала Люда Коритко, а за довголітню дбайливу і солідну працю юнацької виховниці та активність на терені Боффалівської пластової станиці 1-ше старшо-пластунське відзначення одержала ст. пл. Христя Дзьоба.

Командантною підтабору юначок була пл. сен. Христя Ковч, при співпраці пл. сен. Мирослави Приймак, ст. пл. Христі Дзюби то ст. пл. Наді Дорощак. Команда підтабору юнаків була в руках пл. сен. Маріяна Стасюка, заступником був пл. сен. Богдан Ґуран. Спортові змагання переводив пл. сен. Павлович. Багато праці у проведення свята вложив пл. сен. Вол. Приймак. Харчуванням учасників займалися пані з Кружка Пласт-Приятy під керівництвом голови п-ні Оксани Салдит: п-ні Ірина Остапчук та п-а Любомира Стасюк. Особлива подяка належиться п-і Олі Якубовській за віддану працю.

Свято було вповні успішним.

Братчик Славко

Український Літературно Мистецький Клюб Ню Йорк 149 2 ave

● З Літературно-мистецького Клюбу в Ню Йорку повідомляють, що в п'ятницю 20 червня ц. р. відбудеться там закінчення осінньо-зимового сезону. Вечір започаткує Іван Керницький (Ікер). Виступить також мистець Антін Малюца. Приявним буде мистець Юрій Гура з Кракова, від якого можна буде дізнатися про наших мистців у Польщі й тамошні мистецькі студії. Початок о год. 8 веч.

Відзначення Тижня Поневолених Націй у Дітройті

Комітет Поневолених Націй Метрополітального Дітройту під кер. Сіґурдс Рудзітіса і АП АБН у Детройті під головуванням Богдана Федорака покликали діловий комітет для відзначення Тижня Поневолених Націй, яке заплянувано на 12 і 13 липня 1969 р. Програма відзначення така: 12 липня в суботу о год. 3-ій по пол. вирушить по головній артерії міста, по вулиці Вудвард, з околиць Циркус Парку міжнародна кавалькада автомашин з відповідними протибольшевицькими і протимосковськими транспарентами і плякатами до будинку Ветеранс Меморіял, де президія ділового комітету покладе вінок на пошану усіх тих, що своє життя віддали в обороні свободи. Там теж будуть відчитані проклямації Президента ЗСА, губернатора стейту Мічиґан і посадників міст, виданих із нагоди Тижня Поневолених Націй. Потім у авдиторії Ветеранс Меморіял відбудеться концерт, з участю мистецьких ансамблів різних національностей. Промовлятиме сенатор Р. П. Ґрффін. На закінчення будуть схвалені відповідні резолюції.

Діловий Комітет звернеться до громадян усіх віровизнань на терені Метрополітального Детройту з проханням відправити в неділю 13 липня торжественні Богослужби в усіх церквах і синагоґах у намірення поневолених націй і, замість проповіді, прочитати звернення Президента ЗСА з нагоди Тижня Поневолених Націй.

У діловому комітеті є багато українців, тому й українські громадсько-політичні організації за ініціятивою Відділу УККА Дітройт-Схід і Гемтремк вибрали Український Комітет Тижня Поневолених Націй, який уконституювався так: голова інж. Володимир Тустанівський, мґр. Богдан Федорак — заступник голови, секретарі Мартин Новаківський і Олександер Дякуник, інж. Адріян Черняк — фінансові справи, мґр. Василь Щербій — програма, Петро Рогатинський — інформація, Василь Бабій — кавалькада. Членами комітету є: мґр. Михайло Дужий, д-р Микола Климишин, Михайло Березовський, Ярослав Березовський, Антін Кобилянський та Іван Терлецький. Український Комітет Тижня Поневолених Націй звертається з гарячим закликом до українського громадянства Дітройту, Гемтремку, Воррену і Дирборну підтримати наш спільний виступ із поневоленими народами на захист волі всіх поневолених і уярмлених.

П. Рогатинський
реф. інформації

Чеські сталіністи не вдоволені наступником Дубчека — Гусаком

Прага. — Русофільські екстремісти в Чехо-Словаччині не вдоволені становищем, що його зайняв у Москві на міжнародному комуністичному з'їзді новий перший секретар чеськословацької компартії д-р Ґустав Гусак, який 17 квітня ц. р. зайняв місце Александра Дубчека, що став сіллю в очах московських правителів, як лідер чесько-словацьких лібералів, що переводив демократизацію чеськословацького режиму. Гусак таврував режим Дубчека, як правління „романтиків", які не розуміли, що найбільш сутній інтерес Чехо-Словаччини вимагає найтіснішого зв'язку з Совєтським Союзом, але не схвалив виразно совєтської інвазії до ЧССР, яку назвав дипломатично „відомими серпневими подіями". На адресу критиків совєтської інвазії з-посеред закордонних комуністів — Гусак заявив тільки, що вони „не знають дійсних фактів", що попередили інвазію. Чеські сталіністи, які тепер вернулися до адміністраційного та, головно, поліційного апарату, заповідають розгру з Ґуставом Гусаком, який таким чином опиниться під обстрілом з двох сторін — лібералів, яких він „вичистив" з Центрального Комітету компартії і навіть подекуди з партійних рядів, і збоку прихильників колишнього президента Антоніна Новотного. Серед студентів, інтелектуалів та робітників кружляють антисовєтські летючки і відбитки промови одного з найвидатніших лібералів, д-ра Франтішека Кріґеля, яку він виголосив на засіданню партійного Центрального Комітету 30 травня ц. р. у своїй обороні проти закидів збоку сталіністів.

Проф. Степан А. Попель — шаховий чемпіон УСЦАК

Клівленд, Огайо (к.р.). — Тут відбувся 30 травня і 1 червня 4-ий Український Шаховий Турнір Північної Америки. Взяло в цьому участь 16 змагунів. У програмі святкового відкриття турніру зложили особисті привіти проф. Роман Чучкевич від імені Управи УСК ‚Львів' і місцевого Українсько-Американського Центру; д-р Орест Попович, голова шахової ланки УСЦАК-у; Євген Коссак, голова Українського Шахового Клюбу в Клівленді та проф. д-р Мілан Р. Вуцкевич від імені Американської Шахової Асоціяції Клівленду. Екзекутива Шахової Федерації Америки привітала учасників турніру листом, в якому, м. ін., стверджує, що „вклад, що його зробили для Америки її громадяни українського роду, чи походження, визнано вже давно, зокрема в важливих ділянках культурної й інтелектуальної праці. Ваш шаховий турнір є черговим доказом цієї сили, що її українці принесли в цю країну". Турнір занотував найбільший американський щоденник в Огайо, "Cleveland Press" від 29 травня. Перемогу в турнірі здобули: (1) проф. Степан А. Попель з Фарго, Н. Д.; (2) д-р Орест Попович з Ню Йорку; (3) Михайло Парута з Клівленду, Огайо; (4) інж. Лев Влонарович з Ричмонд, Вірджінія, та (5) Андрій Юсип з Торонто, Онтаріо.

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, Приятелями та Знайомими,
що 12-го червня 1969 року відійшла у Вічність
після коротко тривалої недуги серця,
наша Найдорожча

МАМА, БАБУСЯ і ПРАБАБУСЯ

бл. п.

ОЛЕНА з ОХРИМОВИЧІВ

ЗАЛІЗНЯК

народжена 20-го березня 1886 р. у Сенечолі,
Долинського повіту, Галичина.

ПОХОРОН відбувся у Монтреалі, Канада, 16-го червня 1969 року.

Донька — ОЛЕНКА і зять БОГДАН ВЕСОЛОВСЬКИЙ
Син — ЮЛІЯН і невістка СЛАВА
Онук — ОСТАП ВЕСОЛОВСЬКИЙ з дружиною ІВАНКОЮ і син ПАТРИК
Онук — ЮРКО ВЕСОЛОВСЬКИЙ і дружина ІРКА

В глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих,
що дня 17-го червня 1969 р. по важкій недузі, прийнявши Найсвятіші Тайни,
упокоївся в Бозі, в Пармі, Огайо, проживши 76 років
наш Найдорожчий БАТЬКО і ДІДО

БЛ. П.

ЕВГЕН ВИНЯРСЬКИЙ

кол. старшина Корпусу Січових Стрільців Коновальця, урядовець Окружного Суду у Львові і Коломиї, громадський діяч.

Народжений 5-го жовтня 1892 р. у Станиславчику, Зах. Україна.

ПАНАХИДА буде відслужена у четвер, 19-го червня ц. р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні J. F. Brenan, 858 N. 22nd Street у Філядельфії, Па.

ПОХОРОН відбудеться у п'ятницю, 20-го червня 1969 р. о год. 8-ій рано з того ж похоронного заведення до церкви св. о. Миколая при 24-ій і Поплар вул., а опісля на Український Католицький Цвинтар у Факс Чейсі.

Горем прибиті:

СЕРГІЙ — син з дружиною НЕОНІЛЕЮ
АНДРІЙ, ЮРІЙ і ДАНИЛО — внуки
НІНА ЛОЩЕНКО і Рідня в Краю

В глибокому смуткові повідомляємо
Рідних, Приятелів, Українських Комбатантів
та Знайомих,
що дня 4-го травня 1969 р. в Дрезді, Німеччина,
відійшов у Вічність наш Незабутній
БРАТ, КУЗИН, ВУЙКО та ВІРНИЙ СИН УКРАЇНИ

Д-р мед. ВОЛОДИМИР ЩУРОВСЬКИЙ

уроджений 23 лютого 1890 року в Нижньому Струтині,
Долинського повіту в Західній Україні.

Покійний був довголітнім старшим лікарем Загального Шпиталя у Львові, б. сотник-лікар Українських Січових Стрільців та Української Галицької Армії, дійсний член Наукового Товариства ім. Тараса Шевченка у Львові, б. доцент Українського Тайного Університету у Львові, шкільний лікар українських шкіл у Львові, пластовий лікар, особистий лікар Івана Франка, останньо лікар Державного Шпиталю в Дрезді.

ПОХОРОНИ відбулися в дні 12 травня 1969 року в Дрезді на одній з Католицьких кладовищ при численній участі Товаришів по Праці та місцевого вдячного населення.

Просимо про пам'ять та молитви.

Д-р ЕВГЕН ЩУРОВСЬКИЙ, брат з дружиною ЕВГЕНІЄЮ в Дрезді
ОЛЬГА БОЄЧКО, двоюрідна сестра в Торонто в Канаді
Кузини: ЕВГЕНІЯ БАРАНОВСЬКА в Ню Йорку
Інж. РОМАН ЩУРОВСЬКИЙ з дружиною СТЕФАНІЄЮ в Бофало
Д-р БОГДАН ЛЕВИЦЬКИЙ з дружиною МАРІЄЮ на Статен Айленд, Н. Й.
Мґр. РОМАН САЄВИЧ з дружиною СТЕФАНІЄЮ в Чікаґо
ІВАНКА ГЕНТОШ з мужем інж. МИРОНОМ у Філядельфії
ІРЕНА ВАНЧИЦЬКА з мужем ТАРАСОМ у Філядельфії
БОГДАН САЄВИЧ у Філядельфії

Численна Родина Щуровських та Левицьких в краю.

●

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

відправляться за попереднім оголошенням в Торонті в Канаді, в Ню Йорку на Мангаттан, в Статен Айленд, Н. Й., в Філядельфії, в Чікаґо та в Україні.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

УКРАЇНСЬКА ГЕТЬМАНСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ
в НЮАРКУ, Н. Дж.
ділиться з Громадянством сумною вісткою,
що в п'ятницю, дня 13-го червня 1969 р., о год. 10-ій веч.
в Нюарку, Н. Дж. відійшов у Вічність

інж. агрон.

ДМИТРО ПАПЕНКО

к. військовий службовик Української Армії, довголітній член Української Гетьманської Організації, народжений 26-го жовтня 1884 р. в Полтаві, Україна.

ПАНАХИДИ в неділю, 15-го і понеділок, 16-го червня ц. р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Ірвінґтоні.

ПОХОРОН у вівторок, 17-го червня 1969 р. о год. 8:30 ранку, з Православної Церкви св. Трійці в Ірвінґтоні, на Український Православний Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

●

Дружині складає глибоке і сердечне співчуття
УПРАВА УГОА в НЮАРКУ

Замість квітів на домовину мого, Дорогого Кревняка
бл. п. АТАНАСА КОБРИНА
складаю десять долярів
на Фонд Видавництва „Червона Калина".
Петро КУЛИНЯК

Замість квітів на могилу
сл. п. д-ра ЗІНОВІЯ ЛИСЬКА
складають на видання кодексу
„Українських народних мельодій"
Відділ УМІ — Ірвінґтон — $20.00
Відділ УМІ — Пассейк $20.00

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Відійшов на вічний спочинок

У п'ятницю 13-го грудня 1968 р. помер несподіванно в шпиталі після кількох днів хвороби бл. п. Ілько Костелина, залишивши в смутку дружину Олену, синів Луку з дружиною Марією з Лисецьких і Романа та внуків Лілю й Ореста. Народжений 1907 р., покійний походив з села Ялинковате, Стрийського повіту, Зах. Україна.

Бл. п. Ілька Костелину будуть пам'ятати люди, як надзвичайно працьовиту, і активну людину. Ще на Батьківщині він працював довгі роки у кооперації, „Просвіті", Т-ві „Сокіл", провадив у селі читальню, організував прощі на Маківку та був членом ОУН.

У 1944-му році Ілько Костелина залишив Батьківщину, на еміграції по війні перебував в таборах в Травнштайні та в Діллінґені над Дунаєм, де належав до таборової Управи та був членом СУМ-у. В 1949-му приїхав до Америки і поселився в Чикаґо. На новому місці поселення не відстав від суспільно - громадського життя. В 1950-му році заснував Осередок СУМА ім. Крутів, Чикаґо південь, і був першим його головою. Пізніше включається до праці в О-ку СУМА ім. М. Павлушкова і останніми роками працював, як його книговод, також був адміністратором Оселі СУМА в Барабу, Виск. Був також активним членом 8-го Відділу ООЧСУ в Чикаґо та членом Управи Станиці АБН. За п'ять днів перед смертю працював у підготовці Мистецької виставки АБН-у та в підготовці до Бенкету й льотерії. Був також у Контрольних комісіях 131-го Відділу УНародного Союзу та 143-го Відділу УНародної Помочі.

Покійний бл. п. Ілько Костелина був активним в Організаціях Українського Визвольного Фронту, був щирим патріотом, жертвенним українцем і чесною людиною.

У неділю 15-го грудня 1968 р., в каплиці погребного заведення Музики і Сина, о. парох церкви св. Володимира і Ольги, Павло Джулинський відправив панахиду, під час якої співав парохіяльний чоловічий хор. Після панахиди промовляв о. Джулинський та інж. Вол. Левицький від Організацій Визвольного Фронту. У понеділок 16-го грудня, після св. Літургії та панахиди, тіло бл. п. Ілька Костелини було перевезено в супроводі численних приятелів, знайомих та друзів на вічний спочинок на цвинтар св. Миколая. Над гробом Покійного востаннє прощали Микола Оленич від ОУВФронту та мґр. Андрій Стецюк від Української Народної Помочі. На поминках, в імені родини дякував п. Музика всім хто брав участь у похоронних відправах та тим, які провели провели Покійного на вічний спочинок.

Замість квітів, 131-ий Відділ УНародного Союзу в Чикаґо вплатив 25 дол. на Визвольний Фонд, згідно з бажанням родини.

Хай чужа земля буде йому легкою! Л. Б.

Клівлендська Округа УНС підготовляє...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

цього предмету та впродовж дев'ятирічної практики в асекураційній ділянці. Ставши обласним організатором УНСоюзу для Округ Дітройт, Клівленд, Янґставн і Чикаґо, він впродовж останніх місяців допоміг Окрузі Дітройту заняти передове місце серед союзових Округ і тепер, зчерги, допомагатиме двигнути клівлендську Округу, очевидно під умовою, що секретарі та всі інші місцеві діячі УНСоюзу будуть з ним тісно співпрацювати. Є. Репета виголосив доповідь про передумови успіху в організаційному ділі, а зокрема про відповідний підхід до кандидатів на забезпечення, ілюструючи свої завваги прикладами зі своєї багатої практики. Після доповідей відбулася оживлена дискусія, в якій взяли участь майже всі приявні. На запити відповіли головні урядовці. З окремим словом заохоти до праці в цей ювілейний рік УНСоюзу виступив довголітній головний радний та голова Округи й провідний місцевий громадський діяч Дмитро Шмаґала. В зборах узяв також участь проф. М. Поп, голова УЗО — Відділу УККА в Клівленді.

Після цього обговорювано також схвалений Головним урядом проєкт поставлення в Культурнім Городі Клівленду пам'ятника о. Грушці, як вияву вдячности до піонерів УНСоюзу та всієї української організованої громади в цім краю. Цією справою зобов'язано зайнятися пп. Тараса Шмаґалу та голову Українських Злучених Організацій, які виконують функцію Відділу УККА, проф. Михайла Папа. Для підготови вистави опери „Анна Ярославна" обрано окремий комітет, зложений з пп. проф. М. Папа, Т. Шмаґали, М. Молеського, Я. Кравчука, пані Федак, п. Квіта і В. Владики. На закінчення зборів приявні зобов'язалися виконати прикладно свої ювілейні обов'язки, а зокрема докласти старань, щоб повністю виконати намічені квоти придбання нових членів. Закінчуючи збори, гол. секретар подякував союзовим діячам Округи за їх працю для УНСоюзові, а зокрема подякував цим, які визначилися в минулорічній організаційній праці, а саме: покійному сл. п. Андрієві Стецякові, Григорієві Кисілеві, пані Геневефі Жеребняк і Ст. Мотровичеві, які за свої заслуги придбали почесне звання будівничих УНСоюзу в 1968 році, а зокрема подякував проф. Романові Чучкевичеві, який в минулім році придбав 34 членів і став знову, вшосте, членом почесного Клюбу Заслужених Союзовців й на пам'ятку вручив йому додаткову шосту зірку на його членську дубову плякету.

День перед Окружними зборами відбулися окремі наради деяких Відділів, які особливо потребують допомоги обласного організатора, та які й договорилися з ним щодо співпраці впродовж найближчих тижнів побуту п. Репети на терені Клівленду. Округа радо привітала обласного організатора, що запевняє успішну й тривалу співпрацю з ним.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

П'ЯТНИЦЯ, 20-го ЧЕРВНЯ 1969 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Укр. Січ — 170 Відд. о год. 6-ій веч. в домівці УНДому. — Управа.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Приймання чл. вкладок 397 Відд. від год. 7 до 8:30 веч. в домі ЗУАДК-у при 5020 Олд Йорк Рд. Проситься чл. вирівняти вкладки. — Управа.

СУБОТА, 21-го ЧЕРВНЯ 1969 р.

ПЛАЙНФІЛД, Н. Дж. Місячні збори Т-ва І. Франка — 372 Відд. о год. 7-ій веч. при 210 Чорч стр. в Іґол Гол. Проситься чл. прибути. — Управа.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Т. Шевченка — 42 Відд. о год. 7:30 веч. в УНДомі при 237 Hope Ave. Під час літніх місяців, збори будуть відбуватися в суботу вечером. Проситься всіх вплачувати чл. вкл. на зборах. — В. Марущак.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Звичайні місячні збори членів 239-го Відд. в год. 3:30 до 4:30 в домі Укр. Амер. Горожан при 847 N. Franklin. — Д-р В. Ґалан, предс., М. Ковальчук, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Місячні збори членів 397-го Відд. від год. 3 до 4:30 по пол. в домі Т-ва Укр. Амер. Горожан, 847 Н. Френклін вул. Проситься чл. вирівняти залеглі вкладки. — Управа.

НЕДІЛЯ, 22-го ЧЕРВНЯ 1969 р.

НЮ ГЕЙВЕН, Конн. Повідомляється членів, що секретар почне збирати вкладки вже від год. 9 до 12-30 по пол. Є багато чл. яких секретар був примушений подати до суспенди, бо не платять чл. вкладок третій місяць. Просимо вирівняти свою залеглість. Ваша суспенда затримає висилку газети, не дасть Вам змоги стати делеґатом на конвенцію та затримає ваш дивідендовий чек. Приїдіть, щоб одержати дивідендовий чек, або подаруйте його на Фонд Наглої Потреби. — В. Гіна, секр.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори Т-ва ім. І. Франка — 146 Відд. о год. 1-ій по пол. Проситься чл. прибути, вирівняти членські вкладки, вибрати дивідендові чеки та приєднувати нових членів до Відділу. — Управа.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ГРЕЧИН ІВАН, довголітній член 275-го Відділу УНСоюзу Т-ва Дарахівщина в Джерзі Ситі, Н. Дж., упокоївся в Бозі 24-го квітня 1969 року. Покійний був піонером української громади в Гемпстеді, Н.Й. і поклав заслуги для започаткування громадського життя в цій місцевости. Полишив у смутку дружину Павлину, сина Мирослава з дружиною і донечкою, доньку Орисю з мужем Йосифом і двома доньками. Похорони Покійного відбулися 26-го квітня 1969 р. з похоронного заведення І. Сенька і місцевої парафіяльної церкви, де відправив Богослуження о. Шараневич в асисті о. Хмиляра та дяка - диригента Стефана Марусевича, на цвинтар „Святого Хреста".

Вічна Йому Пам'ять!

П. Палка, секретар 275 Відд. УНС

ІВАН ЛАБЕЦЬКИЙ, член УНС Відд. 121 в Вернон, Н. Й., помер 18 травня 1969 р. на 81 р. життя. Покійний нар. 16 березня 1888 р. в с. Ботівка, Україна, прибув до ЗСА в 1914 р. і став членом УНС в 1919 р. Полишив у смутку дружину Анну, 6 дочок і 2 синів. Рідня, приятелі і союзова громада відпровадили Покійного на Вічний Спочинок 21 травня 1969 р. на цвинтар St. Michael в Sheffield, Pa.

Вічна Йому Пам'ять!

О. Ґадз, секр.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

ТАРЗАН, Ч. 6201. Літаком до країни Тарзана.

Пільот Сімс буде триматися ріки, якою ви припливли, Тарзане.

Вулькан буде праворуч від горішнього бігу ріки, генерале!

Ми не можемо переочити його — це найвища річ всередині краю!

Тарзане, ось тут ми ледви не впали у водоспад — де консул Робертс знайшов нас!

Тут наш вулькан! Коли хочете глянути вділ на нашу долину, то мусимо піднестись на дальших десять тисяч стіп!